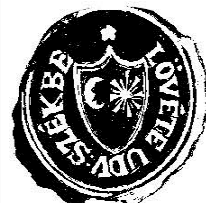

LOVÉTEI KIÁLTÓ

XX. évfolyam, 3. szám

Ára: 1 lej

2019. MÁRCIUS

Mihály Dénes polgármester úr március 15-én elhangzott beszéde

Tisztelt egybegyűltek! Tisztelt konzul úr!

A magyar szabadságharc emlékét őrizni gyűltünk ide össze a lövétei hősök sírjához. Ez az a helyszín, aminél méltóbb háttérrel nem kívánhatunk ennek az ünnepnek: a saját hőseink, a saját őseink lehetnek tanúi azoknak a szavaknak, daloknak, verseknek, amelyekkel tiszteletünket szeretnénk kifejezni mindazoknak, akik történelmünk során vérüket adták magyarságukért, szabadságukért, hűségükért.

S ők, bár néma tanúk, hősi létük mégis hatással van arra, amit itt mondunk, amit üzenünk egymásnak, esetleg a jövő generációjának.

Hisz ez az a nap, amikor a márciusi forradalmi ifjúság több mint másfél évszázada kivívott győzelmét ünnepeljük, amikor a kishitűséget legyőzte az a lelkesedés, ami a mindenkori fiatalokat élteti.

És igazából ez utóbbinak van nagy jelentősége: hogy tetteinkkel, életünkkel vajon elég jelet hagyunk-e? Hogy visszafogjuk, vagy bátorítjuk fiataljainkat arra, hogy megtegyék azt, amiben hisznek? Vagy buzdítjuk-e őket arra, hogy legyen hitük abban, amit elképzelnek? Egyáltalán ki tud-e nőni mellettünk egy olyan fiatal generáció, akinek fontos lesz az, hogy lövétei, hogy magyar, hogy egy keresztény közösség tagja?

Bár nem ez az a kor, ami nagy eszméket, forradalmat szül. Sőt kívánni sem szeretnénk akkora igazságtalanságot, neheztelést megélni, ami odáig juttathat egy nemzetet, hogy véráldozatot követeljen.

Ezzel együtt kívánok kis közösségünknek mégis olyan fiatal, tetterre kész jövő nemzedéket, aki nem a megszokás langyos vizében akar létezni, hanem Kossuth szavait értve, vallja: A haza örök, s nemcsak az iránt tartozunk kötelességgel, amely van, hanem az iránt is, amely lehet, s lesz!

Köszönöm a figyelmet!

További szép ünneplést!

Szécsi Margit Március

Téli szellők, fújjatok csak,
játsszatok a hajamon.
Olvassz havat, melengető
márciusi szép napom.

Fagyos folyó megáradjon,
vessen bimbót minden ág.
Szebb a somfa gyenge szirma
mint a szürke jégvirág.

Március van, március van.
Ember s állat érzi már,
dong a kaptár, szárnyat rezget
százezernyi kismadár.

Jó volna a nagykabátot,
félredobni s könnyeden
játszani és birkózni a
városvégi zöld gyepen.

Jó volna már munkálkodni,
arra vár a kert, mező.
Szép reményhez, szorgalomhoz
kell a fény, a jó idő.

Pacsirtának kék magasság,
vetőmagnak tiszta föld -
Jöjj el, tavasz, földről, égről
már a telet eltöröld!

A böjt gyümölcsei

A nagyböjti időben a szentmisében elmarad a dicsőség, az alleluja, a templomot nem díszítik virágok, az ünnepélyesség hiánya jellemző a liturgiára. A lila szín a visszafogottságra figyelmezteti a hívőt, az időszak bűnbánati jellegére, az önmegtagadásra. A szent negyvennap a megújulás és az újjászületés ideje. De hogyan segíthet ebben a megújulásban, újjászületésben a böjt? Hiszen nagyon sokan éppen az élet tagadását látják az önmegtagadásban, vagy csupán testi jólétet, jobb egészséget remélnek tőle, mintegy biztonságba helyezik magukat.

Kérdésünkre a szentmise negyedik nagyböjti prefációjának rövid részlete ad egyértelmű választ: **"testi böjtölésünkkel a bűnt fékezed, fölemeled a lelket, szent erőt és jutalmat bőven adsz."** A megengedettről

Csak úgy, a nőkről

Az én generációm biztosan, az idősebbek ugyanúgy emlékeznek arra, amikor süldő leánykakként alig vártuk, hogy március legyen. Több okból persze, de egy közös oka mindenképpen volt: megtudni, hány darab "mercisort" (ezt ma már márciuskának tudjuk) kapunk és főleg kitől. A fiatalabbak kedvéért - Discovery jelleggel: - hadd mondjuk el, hogy ez a márciuska egy piros-fehér cémára bogozott apró kis dísz tárgyat jelentett, amit kabátunk gallérrjára varrtunk, tűztünk. És ezt jó esetben a fiú társainktól kaptuk március elsején hódolatuk jeleként. Legalábbis mi ezt így raktuk el magunkban.

És miért pont tavasszal van ilyen ajándékozási alkalom, azt talán magyarázni sem kell. Minden újul, zöldül, irul-virul, így az élet bölcsője, a lányok, a nők ugyanezen okokból előtérbe kerülnek férfitársadalmunk szemében. És akkor meg is érkeztem témám központjához: a nőhöz.

Jó ideje - azt hiszem már pár éve - nem vettem a bátorságot, a fáradságot, hogy nőnap környékén kicsit magamba nézve, esetleg elgondolkodtassam egy-két nőtársamat, netán egypár gondolattal egyetértő olvasóra találjak, vagy akár ne is értsen velem egyet. S erről eszembe jut, hogy néhány évvel ezelőtt összeszedtem egy cikkeske erejéig pár olyan gondolatot, ami a női emancipáció tematikáját boncolgatta. Céлом ellenére az jött le kicsengésnek, hogy talán a nő manapság van már annyira önálló, erős, okos, stb., stb., hogy nincs is szüksége a jóisten által mellérendelt társra. Nos, én ezt sosem állítanám: Ennek ellenére, mindenféle kritika nélkül, csak úgy ártatlanul megjegyezte egy nőismerős, hogy ne haragudjak, de ő nem tudna férfi nélkül élni... És szegénykém nem a manapság oly piedesztálra emelt nemiségre gondolt, hanem egyszerűen arra, hogy kell neki az a biztonság, amit számára csak a férfitárs nyújthat. Jogos és logikus.

De: az a régivágású férfikarakter, aki minimum 10

centivel magasabb, 10 kilóval természetesebb (nem pocakosabb!), és még több nullával több jövedelemmel rendelkezik, mint hölgy kedvese, felesége, párja- már nincs. Legalábbis nem ez a jellemző. Egy biztonság pedig nem épülhet egy hagyományra, hogy a férfi a család feje, a fenntartó, a biztonságot mindenképpen nyújtó, nem épülhet "majd ad neked, ha hazajön apád!" közhelyekre sem. Viszont kialakulhat az a biztonság, amit két társ egymásnak nyújt annak ellenére, hogy lehet, hogy a párok egyforma magasak, talán a nő picivel többet nyom, és a keresete is nagyobb számjeggyel kezdődik. S ez már nem a valakitől való függőség diktálta bizalom, hanem jól megalapozott, jól kialakult és működő: az egymásba vetett bizalom. Ami feltételez néhány nélkülözhetetlen alapot: egymás képességeinek elismerését, esetleg annak a felismerését, hogy egy épkezláb, minden porcikájában egész ember az, akivel megosztom magam, a mindennapokat, a családi és egyéb gondokat, hogy minden felsőbbrendűség, amit patriarchális társadalmunk a férfiakra osztott, lehet, hogy már nem állja meg a helyét.

Természetesen sosem kavarnám össze szerepeink javarészét. Hogy amitől egy férfi maszkulinnak érzi magát, azt bűn lenne ne engedni neki, ugyanúgy engedjük a nőket nőnek lenni. Ez mindenképpen más lehet, ezért nem is élnék példával. Esetleg annyit, hogy mi, nők is vághatunk fát (nem a hátunkon), kicserélhetjük a kiegészítő villanygépet, vagy életünk párja is elmoshatja a halmozódó mosatlant, akár még azt is megtanulhatja, hogyan kell egy mosógépet üzembe helyezni.

Tulajdonképpen kicsit messze kerültem mindattól, amiért ezt az irományt elindítottam: a nőket akartam dicsérni. Ehelyett ugyanannyi szót fecseletem az ellenkező nemre is. Vagy ez nem is merő véletlen? Hogy nem lehet nőkről írni a férfiakkal való összevetés nélkül? Az is meglehet, hogy ezek nem is kérdések...

Mag Ottilia

Ingyenes tavaszi lomtalanítás

Az Eco-Csík Kft. térségi hulladékgazdálkodási vállalat partnerségben az S.L.C. Egyesülettel április 3-án, szerdán tavaszi lomtalanítást szervez Lövétén.

A családi házak lakói a fenti programnak megfelelően kihelyezhetik a kapuk elé a lomtalanításból származó bármilyen hulladékaikat (bútordarabok, elektronikai cikkek, papír, műanyag, üveg stb. - kivételt képeznek az ipari tevékenységből származó hulladékok, illetve a veszélyes hulladékok), amit az Eco-Csík Kft. és az S.L.C. Egyesület ingyen elszállít.

A lakosok minden leadott nagyméretű készülék után (hűtő, fagyasztóláda, fagyasztó, mosógép és mosogatógép, ruhaszárítógép, légkondicionáló berendezés) ajándékutalványban részesülnek.

Ez a tevékenység segít abban, hogy elérjük, akár növeljük a törvény által követelt 42%-os hulladék-újrahasznosítási arányt. Támogatásukat előre is köszönjük!

Tisztelettel,
Korona Bernadett, környezetvédelmi felelős
Pál Tamás, ügyvezető igazgató

Minden érdeklődőt várunk
Mag József: ÖRÖMKALAND
című könyvének a bemutatójára.
Helyszín: **Lövetei Községi Könyvtár**
Időpont: **2019. április 8. - 18 óra**

FELHÍVÁS!

Lövete Község Polgármesteri Hivatala igényszerű felmérést készít azon szülők körében, akik az ősztől, a 2019/2020-as tanévtől induló egyházi napközibe szeretnék iratni gyerekeiket.

"Édesanyád szötte ruhádat sem hagyták meg, Jézusom"

Nagyböjti időszakot élünk, tekintetünket a Golgotán álló keresztre helyezzük, lélekben újra és újra át-elmélkedjük Jézus kereszttútját, amelynek minden állomása elgondolkodtató, és mély nyomot hagy a hívő ember szívében. Az idén úgy éreztük, talán soha nem ér véget a farsang, mivel sokkal hosszabb volt, mint máskor, jutott idő minden kortársstalálkozóra, és még üres szombat is maradt. Igen, szép farsang volt, minden korosztály igyekezett a hagyományainkhoz híven megszervezni találkozóját, és tisztelettel várni haza az elszármazottakat, biztosítva őket, hogy a szülőfalu, Lövete mindig tárt karokkal hazavárja szeretteit.

Sajnos, az élet az idén különös módon azt is megmutatta, hogy a gyönyörű ünneplő székely népviselet mellett egy vállfán mindig készenlétben kellett legyen a gyászruha is, hiszen több mint húsz alkalommal sújtott le a halál kaszája az idén, így sok családban elmaradt az ünneplés, és a szomorú gyászos napok köszöntöttek be otthonaikba. Felemelő, de ugyanakkor megható volt, amikor március 17-én, a nagymise előtt a kereszttútját végezték a fiatalok, láttam a kórusban (és biztosan lent is), hogy felnőtt emberek kemény munkától megedzett tekintete mennyire át tudta élni a kereszttút minden mozzanatát, történést. Valahogyan úgy éreztem, sok ember odaszegődött, és azonosult Jézus kereszttútjával, a Fájdalmas Szűz Anya gyötrelmes arca, amikor szent fiát levelezik a keresztről, vigasztalást nyújt minden ember számára: "Ölben tartja, csókolgatja, nagy zokogva - halálán sír bánkódva".

Mennyire igaz egy idős bácsi mondása, születéskor sorban jövünk a világra, de eltávozásunkkor a sor felbomlik, a halál ide-oda szökdécsel, és nem tudni, mikor és kit ragad el. Mennyire vigasztaló, hogy szentmisében emlékezhetünk meg szeretteinkről, és felajánlhatjuk az ő lelkük üdvéért imádságainkat. Február 10-én, szentmisével emlékeztünk feleségem halálának féléves évfordulójára, ezen a napon volt az ő születésnapja is, a szentmisét a jó Isten kegyelméből a legelső osztályának, amelynek osztályfőnöke volt, egyik tanítványa végezte, Fazakas Zoli pap bácsi. Megható volt, ahogyan a szentmise végén elmondta, hogy megrendülten értesült osztályfőnöke hirtelen haláláról, a temetésen nem tudott részt venni, de akkor is imádkozott érte, és lám a jó Isten megengedte, hogy ő végezhesse a féléves megemlékező

Azon szülők jelentkezését várják, akik gyerekeiket hosszabbított programú óvodai ellátásban szeretnék részesíteni, és 2019. augusztus 31-ig betöltik a 2 évet.

Jelentkezni lehet 2019. április 15-ig a Polgármesteri Hivatal titkárságán személyesen vagy telefonon a 0266 220 729-es számon!

szentmisét. A családnak részvétet köszönt, és szeretett osztályfőnökéről azt mondta, hisszük, hogy a jó Istennél most is egy komplikált matematikai feladatnak a megoldásán bíbelődnek. Sokszor elhangzik a vigasztaló szó, mely szerint, ha a jó Isten nehéz keresztet rak a vállunkra, erőt is ad annak a cipelésére. Ez így igaz, ha észrevesszük, érezhetjük, hogy nem vagyunk egyedül, valaki által Isten vigasztal minket. Ezt éreztem én is, és a farsangon ez volt talán a legvigasztalóbb olyan érzés, amelyet elmondani nem lehet, azt belülről kell érezni. Történt ugyanis, hogy én is 60 éves lévén, a hálaadó szentmise után egy kevés időre bementem a kortársaimmal a Népházba. Háttal ültem a színpadnak, és egyszer csak megszólalt egy kicsi angyali hang, és intettek a barátok, hogy fordulj meg, Béla, mert a kicsi három és fél éves unokád van a színpadon. A meglepetés könnycseppjeivel arcomon fordultam meg, és remegve hallgattam:

Köszöntő

*Köszöntelek téged, drága jó papóka,
Szálljon reád a jó Isten áldása.*

*Köszönöm, hogy mindig vigyázol reám,
S az időt nem sajnálva, mindig sietsz hozzám.*

*Együtt sokat játszadozunk, az egész falut bejárjuk,
Szánkázunk, énekelünk, még hőembert is építünk.*

*Azt kívánom, mindig legyél itt mellettem,
Hogy amikor én is nagy leszek, foghassam a kezedet.*

Isten éltesse papókat és a 60 éveseket!

Hát, kaphattam ennél nagyobb ajándékot ezen a napon? - Biztos, hogy nem!

A nagyböjti szent időben szakítsunk időt a jó Istenre, embertársainkra, valahogyan értsük meg, hogy hegyeket rakhatunk földi kincsekből, de ezek a javak mulandók, ezekből senki sem visz magával semmit, ezek a javak a végelszámolásnál nem fognak jelenteni semmit. De, ha lehajolsz az élet terhétől meggörnyedt embertársadhoz, felemeled és vigasztalod őt, te is számíthatsz arra, hogy keresztedet Jézus kereszttje mellé állíthatod a Golgotán.

*"Ott fenn a hegyen van az a hely,
Ahol a szív békére lel,
A Golgotán áll a kereszt,
Ha bűnös vagy oda mehetsz."*

folytatás az első oldalról

vagy akár a létszükségletről való önkéntes lemondás elsősorban az úgynevezett hét főbűn fékezését eredményezheti, amennyiben tudatosan éljük meg lemondásainkat. A kevélység, fősვნყnség, bujaság, irigység, torkosság, harag, lustaság legtöbbször észrevétlenül hatalmasodik el az emberben, alattomosan rákódik le, és fojtja el a Szentlélek működését, teszi lanyhává lelki életét. Tudjuk, hogy ezek önmagukban talán nem mindig nagy bűnök, de sok súlyos bűnnek forrásává, fejévé lehetnek. Szent Márk evangéliumában olvassuk: **"Ami az emberből kijön, az teszi tisztátalanná az embert. Mert belülről, az emberek szívéből erednek a gonosz gondolatok, házasságtörések, lopások, gyilkosságok, hűtlenség, kapzsiság, gonoszság és csalárdság, kicsapongások, irigység, káromkodás, kevélység és esztelenség."** (Mk 7,21-23) A hét főbűn kiküszöbölése abban áll, hogy amennyiben ezeket a rossz emberi tulajdonságokat legyőzzük, akkor nem fogjuk elkövetni a tízparancso-

latban felsorolt súlyosabb tiltások egyikét sem. Ha sikerül ezektől megtartóztatnunk önmagunkat, akkor tapasztaljuk meg a böjt gyümölcseit.

Az akár ételben-italban, akár szórakozásban, beszédben vagy bármi másban gyakorolt lemondás, önmegtágadás tisztázza Istenhez, a teremtett világhoz, önmagunkhoz való viszonyunkat, bűnbánatra indít, kapcsolatba hoz az igazi, az isteni élet forrásával, a keresztségben kapott megszentelő kegyelemmel. Ez a lélek fölemelése, a szent erő, ami olyan lendülettel törhet elő bennünk, mint a tél hidege és hótakarója alól kisarjadó növény. A böjt általi megújulás, újjászületés gondolata nagyböjti zsolozsma himnuszainkban, könyörgéseinkben is felbukkan. Legyen kísérrőnk egy nagyböjti könyörgés: **"Urunk, Istenünk, tekintsd jóságosan néped buzgóságát. Add, hogy testi önmegtágadásaink és jócselekedeteink gyümölcseként lélekből újjászülessünk"**.

Tódor Attila

A gyulafehérvári Főegyházmegeyében a Hivatás Éve van. Ennek kapcsán választotta a gyulafehérvári Teológiai Líceum Szikla folyóirat tavaszi számának témájául a Hivatást. Ebben a lapszámban különböző területen dolgozó, élő személyek vallanak hivatásként megélt szolgálatokról. Tódor Lórándot, egyházközségünk kántorát, aki 10 éve szolgál, a Teológiai Líceum volt diákját kérték, hogy nyilatkozzon hivatásként megélt kántori szolgálatáról. Ezt az írást közöljük.

"Istennek dicsőség, egymásnak segítség!"

Ez a felirat ékeskedik a lövétei Kisboldogasszony templom búcsúslobogóján, ahol 30 évvel ezelőtt részesültem a keresztség szentségében, és február első vasárnapján múlt 10 éve, hogy ebben a templomban kántorként szolgálom hivatástudattal Isten Egyházát.

A Hivatás Évében, ha kántori hivatásom kibontakozására tekintek vissza, akkor ennek gyökerét a gyulafehérvári Teológiai Líceum falai közé vezetem vissza. A közvetlen családban nem volt senki, aki kántorként, kórustagként vagy zenészként élt. Mint középcsoportos óvodától az oltár körül felcseperedő ministráns gyermek, nyolcadik osztályt követően 2004-ben ikertestvéremmel együtt - aki jelenleg az iskola spirituálisa - kerültem Gyulafehérvárra, akkor azzal a vágyal, hogy nyitott vagyok elfogadni Isten hívását, bármi is legyen az.

A Teológiai Líceum napirend által felkínált mindennapi szentmisén felemelően, mélyen éltem meg, és magával ragadott, hogy a XI - XII-ik osztályos diákok, akik kántorvizsgára készültek, mennyire lelkiismeretesen és szépen készülnek, gyakorolnak a min-

dennapi szentmisékre, és adják át a liturgikus zene szépségét. Énekhangunk meghallgatása után már IX-ik osztály második félévében Geréd Vilmos karnagy úr beosztott szkolázni a székesegyházi vasárnapi szentmisékre, amire természetesen sokat készültünk. Megismertem az introitusokat, graduálékat, communiókat és a különböző mise ordináriumokat. Ezek újak voltak számomra, mert szülőfalumban a szentmise énekeit a régi, hagyományos népénekék képezték, amit mindenki ismert, és szívből, lélekből énekelték. Ennek ellenére nagyon megszerettem a Szentírás szövegére épülő vasárnapra és ünnepnapra előírt válaszos énekeket.

Azt gondolom, a hivatás kibontakozásához szükséges a személyesen, hivatástudattal megélt jó példa és támogatás. Ezt megkaptam a Teológiai Líceumban, és kapom naponta a principálisomtól, a plébános úrtól is. A jó Isten által elültetett karizma csíráit az egyházzene szeretete iránt a karnagy úr ébresztette fel, hozta felszínre, és támogatott, amiért mindig hála vagyok. Az ő biztatására és támogatásával kezdtem el részt venni a kántorképzésen, a hangszerteemben a hangokkal megbarátkozni, az összhangzattani alapokat lerakni. Az orgonán kitartó, türelmes munkával tudtam megtanulni játszani, órákat ültem és gyakoroltam, mert nem rendelkeztem zenei alappal. A X-ik osztály végén éreztem, hogy az egyházzene egyre közelebb került a szívemhez, és ez erősített meg abban, hogy a kántorképzés minden lehetőségét kihasználjam. A kitartó munka meghozta gyümölcseit. 2008-ban a XII-ik osztály végén a gyulafehérvári Főegyházmegeye Egyházzenei Bizottsága

folytatás az 5. oldalon

folytatás a 4. oldalról

előtt sikeres kántorvizsgát tettem. Az érettségít követően július elejétől már Máréfalván szolgáltam kántorként. 2009. február 1-gyel szülőfalum kántora, aki 39 éven keresztül látta el a kántori szolgálatát Lövétén, nyugdíjba vonult. Ekkor kért fel László István plébános úr, akivel ma is együtt dolgozunk, hogy vállaljam el az egyházközség kántori szolgálatát. Nem volt könnyű meghozni 19 évesen a döntést, mert ott csengett fülemben az Úr Jézus kijelentése: **"Bizony, mondom nektek, hogy egy próféta sem kedves a maga hazájában."**(Lk 4,24) Ennek ellenére igent mondtam, mert az Úr Jézus más szavait is hallottam: **"aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, az nem méltó hozzám."**(Mt 10,38) Én pedig méltón akarom követni, így fogadtam el az Ő hívását, és a Tőle kapott küldetéssel indultam el végezni a szolgálatot, mert éreztem, hogy a hivatás nem más, mint hagyni azt, és tenni azért, hogy Isten műve megvalósuljon általunk. Amit mi megvalósítunk, nem a mi érdemünk, hanem Istené, mi csak eszköz vagyunk az Ő kezében. Tíz év nem túl hosszú idő egy kántor életében, de ezalatt megértettem, hogy hivatásként élni a kántori szolgálatot azt jelenti, hogy figyelünk az emberekre, segítünk ott, ahol szükség van ránk. Erre tanította az Úr Jézus az apostolokat is. Arra készítette őket, hogy ne csak részleteket lássanak és vegyenek észre, hanem az egészet, hogy azt is meghallhassák, ami fülüknek nem éppen kellemes: a szenvedést, a kereszthalált is.

Az Úr Jézus állítását - **"hogy egy próféta sem kedves a maga hazájában,"** - a 10 év alatt számtalanszor megtapasztaltam és tapasztalom. A liturgiába be kellett lopni és a hívekkel meg kellett szeretetni, tanítani a főegyházmegyénk által előírt énekrendet úgy, hogy a közösség hagyományos énekkincstára ne csorbuljon. Megtapasztaltam, amikor a kórus tagjaiból emberek távoztak, de annál több új taggal bővült. Amikor templomunk orgonáját teljesen lebontottuk, a régiből csak a motor maradt meg, és újat építettünk. Naponta ma is találkozom mindezzel, mert kántori szolgálatom nem csak abban teljesedik ki, hogy naponta a szentmise zenei részét vezetem énekben és orgonajátékban, az esküvők, temetések alkalmával kántorizálok, gyermekekkel éneklünk, és kórust vezetek. A kántorságot úgy élem meg hivatásként, hogy az egyházközség életével összeforr saját és családom élete is. Ami a közösségnek öröm, az nekünk is, ami fájdalom, seb, az nekünk is. Részt veszek a plébánia mindennapi életében, hozzájárulok az egyházközség és faluközösség lelki, szellemi és fizikai növekedéséhez. A lelki növekedést képezik a gyermekek énekltetése a hittanórák és különböző ünnepek alkalmával (anyák napja, elsőáldozás, adventi gyertyagyújtás, karácsonyi betlehemes játék stb.), elsővasárnapi szentségimádás vezetése, gyermektáborok és zárándoklatok megszervezésében nyújtott segítség.

Egy közösség lelkileg úgy tud növekedni, ha megvan párhuzamosan az egyházközség infrastruktúrai növekedése is. Ezért támogatom erkölcsileg és fizikailag egyházközségünk lelkipásztorát, az adminisztrációs munkavégzésben, pályázatok írásánál, építkezéseknél nyújtott segítséggel. Az egyházközség népes, számára így több idő marad a lelkiélet felemelésére. Csak közös együttműködéssel növekedhet egy közösség. Ezért vagyok jelen önkormányzati képviselőként is a faluközösség életében, hogy a közös kapocs a Polgármesteri Hivatal és a Plébánia között szorosan megmaradjon, és a polgári élet terén is tudjunk azonosulni a hívek mindennapjaival. Az egyházközség családjainak gyászában nemcsak kántorként osztozom, hanem a feleségem "Részvét" temetkezési vállalkozásán keresztül közvetve vagy közvetlenül jelen vagyok.

A kántori szolgálatot nekem úgy sikerül hivatásként megélni és teljesíteni, ha ebben támogatnak. Naponta megtapasztalom a Jóisten segítségét és támogatását. Ő ad lelki örömet és sikerélményt egy vasár- és ünnepnap, amikor megtapasztalom, hogy a liturgián keresztül a közösség felemelően szépen ünnepel, dicsőíti Istent. A kisebb-nagyobb sikertelenségek, kudarcok által formál, alakít, és a vadhajtásokat metszi le Isten. A gondviselő Isten után leghűségesebb támogatóként élem meg a plébános úr hozzáállását, aki elfogad hiányosságaimmal, korlátaimmal, gyengeségeimmel, minden pozitív és negatív tulajdonságaimmal. Az egymás elfogadása és kiegészítése együttműködésünk titka. Tőle tanultam: "a békességért sokat kell tűrni!" Szolgálatom támogatóiként élem meg az egyházközség kórusának 35 tagját. Egy kórus sokat segít, emel a szentmise hangulatán, meghittebbé, ünnepélyesebbé teszi. Emellett erős közösségépítő szerepe van. Ez külön munkát jelent mindenki részéről, de mindannyian meghozzuk az áldozatot, jó kedvvel és szeretettel éneklünk Isten nagyobb dicsőségére. A családi élet terén elfogad, támogat a feleségem és családom minden tagja. Tudatosították, hogy amikor ezt a hivatást választottam, tudatában voltam ennek, és idővel meg lehet szokni. Egy kántorcsalád életében nem a vasárnap a családi nap, ez hozzátartozik a hivatásom gyakorlásához.

Gyakran tudatosítom, hogy a kántori hivatás és szolgálat kegyelmét nem a saját erőmből kaptam és teljesítem: ez egy ajándék. Ezért most, amikor a Főegyházmegyénkben a Hivatás Évét éljük, megköszönöm Istennek, hogy erre az útra hívtam, hálás vagyok mindazért, amit értem tett és tesz, miközben kísér a hivatás útján, és megtart embertársaim szolgálatában.

Titeket, kedves diákok, a Teológiai Líceum növendékeit bátorítalak, ha felismertétek Istentől kapott hivatásotokat, küldetéseteket, merjete bátran igent mondani, mert Aki adja a hivatás kegyelmét, Az adja hozzá az elegendő erőt is.

Tódor Lóránd

Énekeltek a Homoród mentén lakók

Bár idén már 21. alkalommal szervezték meg a Homoródmenti Népdalvetélkedőt, én magam először kísérhettem el Lázár Béla énekes "családját" erre a rendezvényre. Az idézőjel jogos, hisz nem egy valószínű család képviselte Lövétét, hanem egy több generációt felölelő, énekelni szerető tagokból állt ez a családnak titulált kis csoport.

Az éneklésnek helyet adó nagyfalusi népház színpada ennek a családi hangulatnak próbált teret biztosítani, ezért egy helyi hagyományoknak megfelelő tisztaszobát rendeztek be a fellépés háttérének. Ebben a szobában egymást váltotta 7 Homoród menti, 2 anyországi és egy csángó település népesebb vagy kevesebb tagot számláló családja.

Noha ottlételemet egyik tanítványom első fellépése indokolta (az ő kezét akartam "fogni"), de kedves zene-tanár kollegám felbuzgatott arra, hogy: "Ha már ott vagy, akkor nem ülsz ki velünk a színpadra?", s az az igazság, hogy a két másodperces felvetéssel hagytam magam rávenni: Bízam a szerencsében, hogy Lövéte neve a fellépést eldöntő sorshúzás után valahol elől lesz, és rövidre zárhatjuk a látogatást, de a sors "tála" az utolsóként adta ki a nevünket. Így kénytelen voltam hosszankísérni a teljes rendezvényt. És hogy csak befejezzem a gondolatomat, azt mondhatom, megérte. Természetesen hallottam már csengőbb hangú, autentikusabban szóló, eredetibb öltözékben fellépő énekeseket, de ami leginkább élményt okozott nekem, az a környékbeli tanító kollegáim, kolleganőim ilyen területen való aktivitása. Sose hittem volna, hogy ilyen sokan érintettek vagy így vagy úgy a népiesség területén. Váratlan és szép felismerés volt. Na meg emellett - lehet, hogy szakmai ártalom- imádtam nézni, ahogy beleélik magukat az éneklésbe azok a gyerekek, akiket színpadra szólított a családjuk. És

nemegyszer felfedeztem anyát, apát, gyerekeiket ugyanazon a színpadon. Még most is látom magam előtt a békéscsabai csoport legifjabbját (durván 4 éves lehetett), aki a több mint 20 perces közös fellépésüket végigénekelte, piros arccal, olyan szájmozgással, ami arra engedett következtetni, hogy minden éneket betéve tud. S mindezt jókedvvel, fegyelmezetten, mint egy profi. Csodás és enivaló látvány!

Bizonyára a lövétei család is tetszetős volt a nézőtér-ről, én magam az újdonság varázsával el voltam foglalva, és mit mondjak, jó volt a székelyruhában nemcsak valakit, valamit felkonferálni, hanem a valódi mivoltáért viselni: bemutatni ebben az öltözékben a falunk egy szeletét.

Kis családnak szólólistái sem kellett röstellkedjenek, hiszen szép számmal hoztunk el díjakat, sőt fellépőink mindegyike dobogós lett. Így a 10 évesig korosztály 2. helye a Pál Borbáláé, az őt követő generáció dobogójának harmadik fokára állhatott Demeter Enikő, és a jól megérdemelt legfelső fokra pedig Mihály Anitát szólították. A legidősebb résztvevő, Gábos István bácsi a koráért járó kis pálinka mellé egy különdíjat is átvehetett. Gratulálunk énekeseknek!

Hazafelé két kis tanítványommal és Anitával jöttem. Akkor mondta el Anita, hogy ő még soha nem lett egy versenyen sem első (pedig sokszor vett már részt, mindenfelé!). Az, hogy ezen elcsodálkoztam, az talán mellékes, hanem azon gondolkodtam el, micsoda kitarítás lehetett ebben a versenyek alatt nagylánnyá cseperedett kislányban, ha nem csüggedt, hanem újra és újra rajthoz állt. Nekem mindenképpen példaértékűnek látszik. És kívánom, hogy legyen ez egy kezdet, vagy ha úgy akarja, legyen a csúcsa annak a munkának, aminek gyümölcse beérni "hallatszott". Meggyőződésem, hogy hangommal biztosan nem emeltem a családnak szintjét, én köszönöm, hogy befogadtak!

Mag Ottilia, tanító

Fotók: Mag Ottilia

Március 15.

Brenyó Mihály Pontszerző Matematika Verseny

Elszaladt a február, és lekéstük a verseny beszámolóját, de mint dokumentum remélem ebben a számban is méltó helye lesz. A megyei fordulón Gyergyóditróban vett részt február 16-án két IV. osztályos tanuló: András Huba és György Artúr.

Ehhez a versenyhez tavaly csatlakoztunk, akkor még 12 tanuló indult, idén már csak 3 tanuló brenyózott a mi osztályunkból. A versenyen 3-4. osztályos magyar anyanyelvű tanulók vehetnek részt. Egy iskolából több versenyző indulhat. Az első 4 levelező forduló, otthoni, önálló feladatmegoldáson alapul. A feladatsorok öt feladatot tartalmaznak, ezek részletes megoldásait határidőre kell beküldeni a megyei versenyközpontba (nálunk a ditrói iskolába).

A megyei döntőre csak azok a tanulók kapnak részvételi jogot, akik minden levelező fordulóban részt vettek, és legtöbb pontot gyűjtöttek. Idén is részt vevő tanulók már sokkal könnyedebben álltak a nem egyszerű feladatok megoldásához úgy az otthoni fordulónál, mint a megyei szakaszon. A pontszámuk is jelentősen növekedett, sőt Artúr esetében ez már dicséretes helyezést érdemelt, de emellett jó kis matekedzésben volt részük a tanulóknak. Jövőre más nevezetű, de hasonló versennyel folytathatják, mert ezt a versenyt a későbbi Csillagszerző Matematika Verseny kistestvéreként tartják számon.

András Szilvia tanítónő

Szavalóverseny Szentegyházán

Március 7-én volt a Kányádi Sándor szavalóverseny körzeti fordulója Szentegyházán. Lövéteről több osztályból is vettek részt tanulók, akik az iskolai szakaszon a legügyesebbek voltak: Orbán Kincső az előkészítő osztályból, Bálint Dóra az I. osztályból, Bencze Csenge II. osztályos, Papp Ákos- Alex a III. osztályból, és mi ketten a IV. osztályból. Első helyezést ért el Kincső, én, Kelemen Csilla pedig II. helyezést. Ezzel továbbjutottunk a megyei fordulóra, ami március 22-én lesz Székelyudvarhelyen. A többi résztvevő mind dicséretet kapott, és nekik is jó élményben volt részük.

Kelemen Csilla-Mária és Török Noémi
IV. osztályosok

Fotó: András Mónika

Kányádi Sándor megyei szavalóverseny

Március 22-én volt a Kányádi Sándor megyei szavalóverseny. Orbán Kincső és Kelemen Csilla-Mária jutott volt tovább a körzeti szakaszon, és ők mentek el a megyeire is. Székelyudvarhelyen volt megrendezve. Nagyon sok szép verset hallottunk. Talán még szebbet is a miénknél. Nem jutottunk tovább, de vigasztalóan kaptunk egy dicséző oklevelet és egy Csetlik nápolyszeletet. A dicséző oklevél tiszta román

volt. Hazafelé azt beszélgettük, legalább adhattak volna egy magyar oklevelet is, hisz Kányádi Sándor magyar író volt. Szép volt az iskola és a termek is. Míg a zsűri döntött, mi addig kalácsot ettünk és vizet ittunk. Köszönjük szépen Mihály Julianna tanító nének és András Szilvia tanító nének, hogy felkészítettek a versenyre, és elkísértek minket. Nekünk ez is győzelem volt, hogy idáig eljutottunk.

Kelemen Csilla-Mária, IV. osztály

A víz története

Van, mikor csobog az eső mindig,
de nagyon finom ezt mindig inni.
Van mikor rosszra használjuk a vizet,
elhasználjuk a vizet s mi lesz?

A víz táplálja a növényeket,
Vigyázz a vízre, mert önvédelem.
Azért jó dolgokra használhatod,
ha így csinálod: Vagány napot!

Pál Borbála, III. osztály

Eső

Mikor esik az eső,
Akkor kell az ernyő.
Ha elmegy, megbánjuk,
Később még visszavárjuk.

Víz az életünk,
Mert ő él velünk.
Víz nélkül meghalunk
Aztán meg búsulhatunk.

Varga Szabolcs, III. osztály

A víz csodás

A víz csodás és szép,
a víz édes, mint a méz,
tükrözik a víz, mikor alszik, az látszik
lehet használni bármire is.

Sok szemetet dobnak bele.
Ez nem is jó ennek.

Van, mikor jó a víz, és van mikor rossz,
de leginkább jó, mert a víz fontos.

Fazakas Fanni, III. osztály

A víz haszna

A víz nélkülözhetetlen dolog,
az ereszekből is csorog.
Nagyon kell óvni a vizet,
mert az ember akkor életet fizet.

Kelemen Szilárd, III. osztály

A víz

Csorog a víz, hangja csobogós
sok szemetet dobnak bele és sokszor.
Nem értem, hogy miért kell
beledobni szemetet
de az országok már csak ilyenek.

Balázs Ramona, III. osztály

Óvd a vizet

Igyekezz óvni a vizet,
mert az nélkül a levesnek nincs íze.
Azért esik az eső,
mert unatkozik az ernyő.

György Attila, III. osztály

Anyakönyvi hírek - 2019. február Közli a Polgármesteri Hivatal.

Születések száma: 1

MIKLÓS ÁGOTA, született 2019. február 12-én, a Miklós Zoltán és Miklós Melinda, Lövete, 1057. szám alatt lakó szülők gyermeke

Házasságkötések száma: -

Őszinte részvétünket fejezzük ki a februárban elhunyt személyek hozzátartozóinak:

GYÖRGY MARGIT, született MIHÁLY, Lövete, 765. szám, született 1931-ben

GÁBOS MARGIT, született LÁZÁR, Lövete, 259. szám, született 1930-ban

SILYE VENCZEL, Lövete, 416. szám, született 1951-ben

KELEMEN ATTILA, Lövete, 1030. szám, született 1969-ben

FERENCZ JULIANNA, született TÖRÖK, Lövete, 330. szám, született 1924-ben

GÁBOS ANNA, született GYÖRGY, Lövete, 1041. szám, született 1937-ben

EGYED GERGELY, Lövete, 87. szám, született 1947-ben

ANDRÁS ILONA, született BENCZE, Lövete, 379. szám, született 1950-ben

KELEMEN JULIANNA, született MÁRTON, Lövete, 422. szám, született 1935-ben

GYÖRGYLŐRINCZ LAJOS, Lövete, 1312. szám, született 1942-ben

SZÁSZ IRMA, szül. FARKAS, Lövete, 1136. szám, született 1935-ben

Eladó:

- egy kihúzható (magnagyobbítható) asztal, fiókos, barna színű, ára 100 lej,

- egy inox kagyló (két medence + borogató), ára 200 lej,

- két kicsi, porcelán kagyló, fehér, fali csaphoz való, 40x32cm, darabja 10 lej.

Székely humor

Kérdezi a székely gyermek az apjától:

- Édösapám! Kitő' örököltem az eszemet?

- Biztos anyádtó', fiam, me' az enyim még megvan!

Régi arcok sárgult fényképeken

Lövetei leányok, 1940-es évek. A képet Mihály Károlyné Bálint Ilona küldte be.

10 darab kétéves, nagyszemű, bőtermőfajta feketeribizli dugvány **keresi gazdáját!**
Érdeklődni a 0743609162 telefonszámon.

Eladó Egyed Lázár (Francia)-féle bennvaló. Érdeklődni a 0731427146-os telefonszámon lehet.

Eladó közel egy hektáros gyümölcsöskert a Réthben (almafa, körtefa, diófa, szilvafa stb.). Érdeklődni id. Egyed Ferencz, Pósfalu, 645. szám alatt. Telefon: 0757169832.

Eladó segesvári lapos cserép, jó állapotban.
Telefon: 0746 281013.

Eladó háromkerekű, elektromos bicikli. Érdeklődni: András Lenke, Lövete, 689. szám alatt, vagy a 0266220730-as telefonszámon.

Eladó családi ház, Lövete, 226. szám (Csató, Kelemen András-féle ingatlan). Érdeklődni: Kelemen Sándor, telefon 0753812693.

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: Demeter Albert, Török József, titkár: András Kinga, korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Magdolna, András Mónika, András Tamás, András Zsolt, Egyed Emilia, Egyed Tünde, Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár László, Lázár Zoltán, Mag Ottilia, Molnár Juliánna, Pál Erzsébet, Tódor Attila, Tódor Lóránd

Támogatók: Lövete Község Helyi Tanácsa, Lövete Közbirtokossága, Lövetei Római Katolikus Plebánia, Select Metleplast Kft., Nyko Kft.

A szerkesztőség elérhetősége: Lövete Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853